

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Již v předvečer toho slavného dne mi náš syn oznamuje, že jde hned spát, aby mu to prý rychleji uteklo. Ráno, sotva se překulí šestá, ozve se šustění a z patrovky jako blesk sjede téměř poslepu rozcuchaný Honzík se slovy, že už musí vstát, aby nepřišel pozdě. Ještě ho na chvíli vracím zpět a musím se tomu smát. Určitě se podobně vstávalo i jinde... Děti se opravdu na svůj velký den těšily...

Konečně všichni sedí na svých místech, poslední přípravy už skončily a do kostela vcházejí v průvodu děti, které dnes přistoupí k prvnímu svatému přijímání. Jsou plné očekávání a napětí. Začíná slavnostní liturgie. Děti jsou představovány všem přítomným věřícím. (Z 18 dětí, které se letos připravovaly na první svaté přijímání, je přítomno pouze 16, protože dvě dívky se neubránily útoku neštovic.)

Začíná bohoslužba slova. Nasloucháme čtením, evangeliu i pěkné promluvě Otce Pavla. V následujících okamžicích rodiče vyprovázejí své děti před oltář, žehnají jim a zapalují od paškálu svíci. V tom všem je hluboká symbolika. Jsou to nádherné chvíle.

Mše svatá vstupuje do své druhé části – slavení Eucharistie. Děti vytvoří slavnostní obětní průvod a nesou na oltář dary – chléb a víno, které se promění v Tělo a Krev Páně. Pán Ježíš je přítomen mezi námi. Za chvíli ho poprvé přijmou do svého srdce děti a pak také všichni ostatní. V těchto okamžicích si uvědomujeme tu obrovskou sílu společenství, které všichni spolu vytváříme a skutečnou přítomnost Boží. Stejně tak jako před svatým přijímáním i po něm se děti modlí společnou modlitbu.

Nyní přichází ke slovu ještě jedna velice důležitá věc. Poděkování. Poděkování dětí především Pánu Bohu. Pak také všem, kteří je na první svaté přijímání připravovali, tedy Otcí Pavlovi, sestře Ludmile a paní katechetce a samozřejmě také rodičům. Kytíčka předávaná rozzářenými dětmi možná někde způsobila i dojetí a nějakou tu slzičku.

Po společném focení mohly všechny ty pocity radosti, vděčnosti, štěstí i načerpané síly nádherně doznívat při společném posezení v orlovně. Na děti tady čekalo překvapení. Obrovská kniha, kde byla vepsána všechna jejich jména. Pro ty z vás, kteří jste v orlovně nebyli, prozradím, že kniha nejen nádherně vypadala, ale také voněla a znamenitě chutnala, protože byla piškotová a psalo se v ní čistou čokoládou. Každé z dětí si pak domů odneslo kousek téhle pochoutky v šikovné papírové krabičce ozdobené sluníčkem stejným jako jsou ta na tablu s fotkami. Napadá mě, že si vlastně děti takto symbolicky odnášely domů to slunko opravdové. To, kterým Pán Bůh prozářil toto slavnostní nedělní ráno. To, které rozjasnilo i kříž a všechna malá sluníčka kolem na společném tablu. Ale i to, které darovalo svou zářivě žlutou barvu liliím v každé kytíčce pro rodiče.

Když si promítám celou slavnost i její pokračování v orlovně a uvědomuji si všechnu tu přípravu, spoustu nápadů, všechny šikovné ruce, věnovaný čas a energii, tak by možná jmenovité poděkování každému vydalo na samostatný článek. Proto už jen krátce – všem, kteří jakýmkoli způsobem pomohli zajistit průběh této nádherné slavnosti, patří upřímný dík.

VANUTÍ DUCHA SVATÉHO - SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ

V naší farnosti probíhá příprava na svátost biřmování. I několik mých vnuků a vnuček je mezi těmi, kteří se připravují. Dovolte mi, abych trochu zavzpomínala na biřmování, které se konalo v Dolní Čermné před 65-ti léty. Bylo to 15. června 1937 a svátost biřmování udílel královéhradecký pan biskup Dr. Mořic Pícha. Této slavnosti se zúčastnilo velké množství věřících a udílelo se za krásného počasí na prostranství před kostelem. Tehdy jsem byla v nejmladší skupině těch, kteří směli přijmout tuto svátost, bylo mi 8 roků. Krátce před tím jsme přistoupili k 1. svátému přijímání. Bylo to zřejmě

výjimečné v našem mládí. Často si myslím, že dítě v 8 letech věku ještě dost dobře vše nechápe, ale pochopila jsem, že tato svátost mi dává dary Ducha svatého pro život dospělosti křesťana.

Netušili jsme však, co nás v příštích letech očekává. Lidstvo čekala výjimečně těžká doba. Na podzim roku 1938 byla obsazena německou armádou horní část Dolní Čermné a připadla do Sudet. O rok později vypukla II. světová válka. A po ní v roce 1948 nastala doba komunistického útlačku. Křesťanství a víra v Boha byly pronásledovány.

V těchto těžkých zkouškách modlitba a víra, že je Bůh s námi nám dávala sílu k překonávání úzkosti, strachu a výsměchu. Často jsem tuto posilu a ochranu prožívala a věřím, že to byla síla Ducha svatého tryskající ze svátosti biřmování. Jak by se člověk mohl bránit sám proti všem útokům a nebezpečím?

Duchu Svatý skláním se před Tvou Boží prozřetelností, děkuji za dary, které mi sesíláš a prosím za ty, kterým udělíš v letošním roce sedmero svých darů.

(MF)

SETKÁNÍ S INDICKÝM BISKUPEM MORASEM

V pátek 31.5.2002 jsme se v Novém Adalbertinu v Hradci Králové zúčastnili besedy s indickým biskupem Bernardem Morasem. Otec biskup má ve svém programu systematickou péči o vzdělávání a výchovu nejchudších dětí, tzv. Adopci na dálku. To znamená, že „adoptivní rodiče“ z naší diecéze přispívají ročně 5000,- Kč a „jejich“ indické dítě má možnost za tyto peníze celý rok navštěvovat školu, dostávat pomůcky, uniformu i jídlo. Děti si této pomoci váží a za své adoptivní rodiče se modlí.

Sociální pracovníci diecéze Belgaum vyhledávají ty nejchudší děti a doporučují je k adopci. Sledují docházku, prospěch a celkový vývoj dítěte. Zajímají se také o absolventy, o jejich nástup do práce a celkové zapojení do života.

Peníze adoptivních rodičů se dostanou opravdu „jejich“ dítěti. My jsme např. podporovali osmiletou holčičku Deepiku. Nyní jsme obdrželi vyrozumění, že se rodina přestěhovala a holčička proto už nebude v příštím školním roce sponzorována. Otec biskup přivezl 400 nových žádostí o podporu. Vybrali jsme si z nich tedy malého vykuleného špunta – tříletou holčičku Akshatu.

V doporučení biskupa k její adopci je psáno, že rodiče mají zájem o řádnou výchovu. Otec pracuje jako námezdní dělník v zemědělství. Výdělek stačí sotva na každodenní chleba a na školné nezbyvá.

Je nám moc líto, že není v silách jednotlivce zaopatřit mnohem víc těchto dětí. Ale kdyby se síly spojily....

Manželé Vackovi

3. 5. - DEN TISKU

Všichni si jistě pamatujeme, jaký je to život bez svobody tisku. Máme ještě možná doma štušky samizdatové literatury a při pohledu na ni si říkáme, jak je dobře, že je tato doba nesvobody už za námi.

Klasik však říká, že svobody má člověk přesně tolik, kolik si jí zaslouží. Ani dnes totiž tato svoboda není zadarmo. Všimněme si, jak se různí politici snaží neustálým opakováním lži vnutit nám tuto lež jako pravdu. V tom jsou obzvlášť mistři komunisté. Za předešlou dobu se nestydí a jejich noviny jsou plné skrytých i otevřených lží. Zatím se s nimi však žádné ostatní strany spojit nechtějí, proto jsou jejich lži bezzubé. Zatím. Nebezpečné jsou lži, vypouštěné stranami, které v našem státě vládou. Ať jsou to bonmóty bývalého soudruha Zemana nebo lživá předvolební hesla skoro soudruha Klause. Nejnebezpečnější jsou však útoky na sdělovací prostředky. Pan Železný poskytuje - po domluvě s Klausem - prostor zkorumpované pí. Boboškové - hlavní osobě vánoční krize v ČT 1 a ČT 2 - kterou vyvolala ODS. Nebýt obětavých redaktorů, kteří se od tohoto prolhaného vysílání distancovali, bychom měli už svobodu slova v TV zničenou.

Nebezpečí však nekončí. Vedoucí komise pro sdělovací prostředky, dosazený ODS, tyto redaktory pomalu umlčuje. Naposledy i pana Krauze, který už tak měl omezený vysílací čas, vyhodil z jeho posledního politického programu. S ním mizí, nebo už zmizeli i ostatní pravdomluvní hlasatelé.

Myslím, že je třeba psát do televize a žádat zdůvodnění. Vždyť přece nechceme přijít o to nejcennější, co nám nová doba přinesla?!

(JM)

ZE ŽIVOTA MLÁDEŽE

VYBRANÉ AKCE VE ŠKOLNÍM ROCE aneb ŠKOLA NÁM PROSTĚ NESTAČÍ

Setkání na faře s cílem zvolit zástupce do farní rady

23. listopadu 2001

Toto setkání bylo poměrně úplně organizační. Hlavní náplní, cílem a hnacím motorem bylo zvolit onoho zástupce – stal se jím **Ondra Málek**.

Potom se projednávala celá řada dalších věcí – bylo toho poměrně dost. Namátkou – dva maturitní plesy, country bál, vánoce, Silvestr, co s farní místností? Co s příštím víkendem? apod. Škoda jen, že všichni dnes nějak spěchali domů.

(L.V.)

Bylo nás pět...

23. listopadu 2001

Na radu Šerifa podnikly jsme dnešní den mimořádnou akci. Protože jsme odmítly odvoz ze setkání „stíhačkou“, šly jsme pěšky. Zasněžené lesy, louky, a pole se oslnivě trpytily v záři měsíčního svitu. Hvězdy na nás mrkaly, a dokonce jsme dostaly pozvání na diskotéku od tří nabušených borců, kteří právě vylezli z hromady šrotu, jež se nakupila na petrovické křižovatce díky hladkému povrchu vozovky.

Této akci se zúčastnily: Žanda, Verča, Maruška, (+ doprovod Žirafus a Mackus)

P.S.: HANBA VŠEM, KTERÍ SE VEZLI!!!!

(Ž.F.)

Country bál Nekoř

24. listopadu 2001

Přijeli jsme do Nekoře, zaparkovali jsme na přeplněném parkovišti a šli dovnitř. Skupina **WEJVRAT** už hrála skvělé country písně a my jsme vyhlíželi nějaké místo na sednutí. Seděli jsme zrovna u reprobedny. Zúčastnili jsme se i dost dobrých soutěží, ze kterých jsme si odnesli i ceny **/jitrnice, přecpané žaludky.../**.

Blanka a Tommy totiž dělali porotu v soutěži místních kuchařinek a každou upečenou dobrůtku museli ochutnat a ohodnotit.

Na téhle akci jsme vydrželi do **2 hod. do rána**.

Paříči: Pavel, Vašek, Jana, Ondra, Blanka, Tommy.

(P.M.)

Věneček

8. prosince 2001

V pátek večer jsme se vydali omrknout naše taneční mistry. A když se taková spousta žáčků sejde v malé Orlovně na Orlici, stojí to opravdu za to. Mezi tou spoustou žáků byli i tři z nás – **David, Žanda, Verča**. I letos jsme „obdivovali“ pana Nosála, který se i po tolika letech vejde do fraku, ve kterém tančil už **před X lety...** Jeho manželka nám v průběhu večera sdělila, co všechno tomu každý rok předchází, ale daří se...

Slavnostní chvíle začala již tradiční polonézou, při které mnohé **maminky mačkaly slzičky** při pohledu na své dcery klopýtající poprvé na vysokých podpatcích a tatínkové hrdě vzhlíželi na své syny.

Nás se tady sešlo jako tradičně docela dost. Přivezla nás dvě auta a dokonce dorazil i zelený mužíček Tommy.

Tancovat jsme vydrželi poměrně dlouho. Kdo netancoval /zrovna nebylo s kým/, našel si jinou zábavu,... Bylo nám tam fajn, ale všechno jednou musí **skončit**.

Cestou domů jsme se zamýšleli nad naší aktivitou/pasivitou, např. při organizování blížícího se Silvestra.

(Ja)

Bude Silvestr...

14. prosince 2001

Ted' právě jsem přišla domů ze spolča, které bylo dneska v Petrovicích. Bylo v klubovně pod Konzumem, možná trochu netradiční, ale...

Potěšilo mě, že jsme se po dlouhé době dokázali navzájem otevřít, každý /Pepa, Lída, Honza, Blanka, Pavel, Pavel, Jana, Jana, Ondra, Maruška, Marcela, Tomáš/ z nás dokázal říci svoji představu Silvestra, a pak jsme z těchto střípků skládali a skládali. A vznikla šřapatá

představa. Zatím tady nebudu popisovat, jak to asi bude na Silvestra vypadat, ale z tohoto společenství si dneska odnáším vzájemnou otevřenost a sdílnost! Zakončili jsme modlitbou, a co je ještě povzbuzující? Domluvili jsme se, že každý den všichni budeme **za jedno ve svých myšlenkách, před spaním a budeme myslet na našeho Silvestra spojení v Pánu!**

(J.V.)

Silvestr 2001

Bylo nás ...**11+1!**. Začalo to jednoduše. V sobotu jsme já, Pepa a Petr dostrkali „vercajk“ na Jedlinu a odházeli chalupu od sněhové hory závějí. Poté jsme zatopili a načerpali sílu. Když Petr odjel domů, šli jsme spát. Ráno jsem se probudil, vytáhl Pepu ze spacáku a postavil ho do kouta, aby mohl v klidu rozmraznout.

Když tak učinil, zatopili jsme a najedli se. Protože byla neděle, jeli jsme na běžkách na mši sv. do Klášterce. Protože jsme se cestou zpátky na „Mont Jedlinu“ mírně zahřáli, museli jsme si vykroutit vodu z triček.

Než jsme stačili dojíst oběd, který byl výtečný, hrnulo se sem torzo našeho spolčá. Jenže protože v torzu je SRDCE, bylo v nich srdce našeho spolčá. To znamená, že akce začala chytat obrátky. Já, Soused a Ovčák Honza jsme šli /plazili se/ pro vodu. Než jsme přišli, byla tma. Po dobré večeři – guláš- jsme hráli v lese hru na světýlko. Kolem desáté jsme šli spát. „Obstrukce“ kolem noclehárny byly dramatické.

V pondělí jsme po rychlé, ale kvalitní snídani zatopili, nadělali dříví, odházeli sních, uvařili oběd a odpočali si. Po odpočinku se šlo na mši do Českých Petrovic. Pan farář přišel pozdě, protože ho zamkli na faře.

Po příchodu na Jedlinu se konaly dvě akce. Jedna spočívala ve vaření večere a nějaké zábavě a druhá-superúlet akce-skoky z garáže do sněhových závějí. Druhé akce jsme se bohužel účastnili jen tři – Blanka, já a Marta.

Po výborné večeři jsme hráli elektriku, po hře jsme si v kruhu říkali nová předsevzetí. Po půlnoci jsme šli ven a modlitbou začali nový rok. V našem hotelu jsme si po přípitku dlouze ale krásně, mnohdy filozoficky, přáli do nového roku.

Po krátkém spánku, rychlé snídani a rychlém sbalení jsme se vydali na mši do Českých Petrovic, kde jsme se po bohoslužbě rozešli. Já a Petr jsme jeli uklízet hotel a ostatní se vydali domů.

(P.M.)

HOLKA KREV A MLÍKO

Když jsem byla malá holka, chodila k nám paní Marková. Byla to zajímavá paní, neboť ačkoliv neustále „hudrala“, měla v očích jiskřičky smíchu. Sama děti neměla. Její manžel František zemřel, když mi bylo asi sedm let. (Do té doby vždycky, když pekla buchty, nosila nám je ochutnat se slovy: „Pes to nechce, kočka to nechce, Francek už to taky nejí.“) Po jeho smrti byla tato milá paní u nás téměř denním hostem. Měli jsme ji rádi a občas jsme jí vypomohli drobnými pochůzkami či např. sušením sena. (Všechno jsme dělali „špatně“ a byli jsme „darební darebáci“, ale vždy na nás myslela s něčím na zub a u maminky nás chválila!) Jen jedinou věc jsme pro ni rádi nedělali. Sobotní nákup. Problém byl v tom, že nás milá paní nutila vstávat o půl sedmé ráno, abychom jejím kočíčkám (měla jich přibližně dvacet) šli pro mléko. Nenáviděla jsem „zbytečné“ ranní vstávání. Jednou jsem se ale rozhodla pro dobrý skutek.....

To sobotní ráno jsem bez řeči vstala a s úsměvem na tváři převzala tašku a peníze. Jela jsem samozřejmě na kole a protože bylo krásné letní ráno a já měla radost, že jsem přemohla svou lenost, jela jsem zpět poněkud ztřeštěným způsobem. Kličkovala jsem mezi kamínky a flíčky na asfaltu. Vžila jsem se tak dokonale do té hry, že jsem ztratila pojem o okolním světě. Najednou rána a všude okolo mě a na mě bílo. Tři ze šesti igelitových sáčků mléka, vinou mé nevinné zábavy, ruply a způsobem „ála gejzír“ se rozprostřely v okruhu cca 2 metrů.

Od hlavy k patě zalitá mlékem, zároveň špinavá od následného pádu na silnici, do čehož se mísila krev z odřených kolen, dlaní a brady (prostě holka krev a mlíko) jsem se vracela domů. Jako „zpráskanej (desetiletej) pes“.

Musím dodat, že jak maminka, tak paní Marková se nejdříve upřímně zalekly mého vzezření. Mléko mi bylo odpuštěno (ne však připomínka toho, že jsem jistě dělala na tom kole nějaký „darebačiny“), ba dokonce se mi dostalo díky za ochotu i za zbylá mléka.

Nakonec přiznávám, že spousta mých dobrých skutků končí obdobně jako výše uvedený, z čehož plyne poučení. Chcete-li dělat dobré skutky, kupujte mléko do konvičky. Ztřeštěnost si zachovejte, protože staré moudro pana Shelleyho praví:

„KDO NEMÁ ODVAHU BÝT PO SVÉM ZPŮSOBU ZTŘEŠTĚNÝ, MÁ SOTVA ODVAHU BÝT PO SVÉM CHYTRÝ!!!“

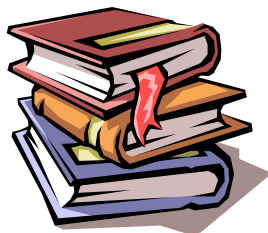
(To první mi jde!)

(AM)

VZDĚLÁVÁNÍ

ŘÁDY A KONGREGACE V ČR (30. ČÁST)

Tovaryšstvo Ježíšovo - jezuité (SI)

Tovaryšstvo Ježíšovo vzniklo v 16. století. Jeho posláním bylo přispět ke katolické reformě, tj. k pozvednutí mravů a křesťanského života vůbec. Zakladatelem je sv. Ignác z Loyoly (1491 - 1556), který ve svých třiceti letech prodělal hlubokou konverzi, když se jako voják léčil ze zranění. Po uzdravení se rozhodl jít do Jeruzaléma a získat pokojnou cestou Svatou zemi pro Krista. To se však nepodařilo. Vystudoval teologii a stal se knězem. Shromáždil kolem sebe universitní studenty a na úpatí Montmartru v malém kostelíku roku 1534 skládá slib chudoby a nasazuje se pro spásu duší v tzv. „kompanii Ježíšově“.

Ta pak roku 1540 po potvrzení papežem Pavlem III. se přeměňuje v řád Tovaryšstvo Ježíšovo. Do Ignácovy smrti se řád rozšířil do Portugalska, Německa a Indie. Do roku 1773, kdy bylo Tovaryšstvo zrušeno, se již rozšířilo do celého světa. Řád byl opět obnoven v roce 1814.

Do českých zemí přišli jezuité roku 1556 v čele s provinciálem Petrem Kanisiem. Usadili se v bývalém dominikánském klášteře u sv. Klimenta v Praze na Starém Městě. Zde založili kolej, z níž později vzniklo Klementinum. V roce 1623 vznikla česká provincie jezuitského řádu, odkud jezuité působili na zámořských misích v Číně, Latinské Americe a v Oceánii. Pražští jezuité vedli university v Praze, Olomouci, Vratislavi, vedli řadu gymnázií a kolejí. Pracovali též v pastoraci na českém venkově, zvláště při rekatalizaci. V době morových epidemií mnozí zemřeli při ošetřování nakažených morem. V roce 1919 byla vytvořena samostatná Československá provincie, z níž se v roce 1938 oddělila samostatná provincie pro Slovensko.

Jezuité působili v Praze, Bohosudově, na Velehradě, Sv. Hostýně, Košumberku aj.

Hlavním posláním řádu je vyučování, vědecké bádání, exercicie, kázání a služba kdekoli je ve světě potřeba. Výrazným rysem Tovaryšstva Ježíšova je úzký vztah k papeži vyjádřený čtvrtým slibem: „Slibuji papeži uposlechnout vyslání, jak je to psáno v apoštolském listě a ve stanovách řádu.“

Jezuité žijí v domech (koleje nebo rezidence) a jsou řízeni představeným (rektor nebo superior). Mohou žít i sami, ale musí být zařazeni do nějaké komunity. Více domů na určitém území má provinciál, více provincií tvoří asistenci. Nejvyšším představeným je generál, volený doživotně, který má sídlo v Římě. Všeobecnou zákonodárnou moc má generální kongregace.

Po roce 1990 obnovili jezuité svoji činnost v Praze u sv. Ignáce, na Svatém Hostýně, na Velehradě, v Bohosudově, nově v Brně, Českém Těšíně a v Olomouci. V Kolíně je noviciát. Působí v pastoraci ve farnostech, vedou exercicie, obnovují Mariánské družiny, vedou Apoštolské dílo modlitby, působí v masmédiích, v kněžských seminářích, na gymnáziích a universitách. V Olomouci vedou Centrum Aletti pro mezináboženský dialog.

Jezuité nemají vlastní řeholní šat. Oblékají se jako ostatní kněží diecéze, v níž působí.

Provinciál přijímá do řádu kandidáty na základě posudku čtyř pověřených členů. Po dvouletém noviciátu skládá novic obvyklé sliby, ze své strany závazně na celý život a slibuje, že vstoupí do Tovaryšstva. To ho pak definitivně přijme až po skončení studií, nejméně po deseti letech života v řádu a po třetím zkušebním roce (tzv. probaci). Většinu členů - kněží dovoluje generální představený, aby složili čtvrtý slib poslušnosti papeži.

Kontaktní adresa:

Tovaryšstvo Ježíšovo

Jechná 2

120 00 Praha 2 - Nové Město

Společnost sester Ježíšových (SSJ)

Tato společnost vznikla v rakouském Klagenfurtu v roce 1981. Vyrostla z hlubokých kořenů duchovního odkazu sv. Ignáce z Loyoly a z jeho spirituality. Na jejím počátku stál český kněz P. Robert Kunert (nar. 1933 v naší obci Dolní Čermné). Ten vyhověl žádosti žen „hledat a nacházet Boha ve všech věcech a s láskou mu sloužit v bližních. P. R. Kunert vypracoval „Nástin řeholní společnosti sester Ježíšových“, který se později stal základem stanov této Společnosti. Ty byly schváleny v roce 1984 klagenfurtským biskupem Dr. E. Kapellarem.

Do ČR přišly sestry Ježíšovy v roce 1990 na faru v Moravské Húzové. Českou Společnost sester Ježíšových a jejich stanovy schválil arcibiskup J. Graubner v roce 1993.

Společnost sester je řeholním institutem diecézního práva. Vede ji nejvyšší představená, která sídlí ve Vídni. Jí podléhají představené rakouské a české provincie. Sídlo české provincie je v Olomouci. Provincie sdružuje malé komunity sesterských společenství, v nichž sestry žijí a užívají společný majetek.

Stanovy Společenství sester Ježíšových je definují jako „řeholní společenství pro ženy, které Bůh svou milostí povolal k věrnému následování Krista rozjímavým životem v činnosti“. Sestry se dávají k dispozici se svými schopnostmi a vzděláním pro různé služby v církvi nebo vykonávají jinou práci, aby si vydělaly na nutnou obživu a na sociální zajištění členek. Nerozdílnou jednotu s Kristem tvoří modlitba a práce.

Sestry pracují na biskupstvích, ve farnostech, vyučují náboženství. Komunity mají v Praze, Olomouci, Moravské Húzové, Hradci Králové, Českém Těšíně, Pardubicích a v Ústí nad Orlicí, kam přešly z Dolní Čermné.

Sestry se oblékají prostě a jednoduše, přiměřeně svému stavu. Zpravidla nosí bílé halenky a modrý kostým. Jediným viditelným znamením příslušnosti ke Společnosti je kříž s písmeny SSJ, který nosí na svém šatě.

Před přijetím do Společnosti udržují sestry se zájemkyní kontakty. Splňuje-li zájemkyně předpoklady pro vstup - dostatečnou zralost, zdraví, vhodný charakter, schopnost vykonávat zaměstnání, žít ve společenství s druhými, nemít žádné závazky a povinnost - může být přijata do noviciátu, který trvá dva roky. Po jeho skončení novicka skládá časné sliby. Potom pro ni začíná tří až pětiletá osvědčovací doba, kdy se jako sestra ještě při své práci zdokonaluje a vzdělává a formuje v duchovním životě. Po uplynutí této doby, osvědčila-li se, může se zasvětit Bohu navždy a skládá věčné sliby.

Kontaktní adresa:

Společnost sester Ježíšových

Zeyerova 5

772 00 Olomouc

(zpracoval js)

KYTIČKA VZPOMÍNEK NA PEPU MAŘÍKA

Drazí přátelé,

s velkou vděčností i s nadějí na opětovné shledání jsme se přišli do tohoto kostela sv. Jana Křtitele křesťansky rozloučit s naším drahým Pepou Maříkem. Dobrotivý Bůh, v kterého Pepa vždy pevně věřil, ho povolal k sobě v neděli na Svátek matek, v týdně před Svatodušními svátky. Z lidského pohledu jde o velkou ztrátu dobrého manžela a tatínka, která nejvíce postihla jeho rodinu a všechny jeho blízké. Očima víry a důvěry v láskyplnou Boží náruč je možné uvidět vše, co se stalo, ještě jinak. O příkladném a bezúhonném životě Josefa a o jeho mimořádně dobrém srdci nemusíme pochybovat. Zřejmě již sdílí blaženost všech spravedlivých a svatých v nebi. Pokud jsme křesťané, potom snad ani Josefovi nemůžeme přát nic jiného. Pohřební liturgie, Boží slovo, slavení eucharistie i slovo kněze, má především v této

chvilí dodat novou naději a útěchu do srdcí nás všech přítomných, svým způsobem nás všech pozůstalých.

Život Pepy nám poskytuje nejenom důvod pro zamyšlení, ale také vděčnost za jeho křesťanský příklad - následování Pána Ježíše. Josef se narodil 18.června 1974 v Ústí nad Orlicí jako nejmladší syn a páté dítě manželů Josefa a Růženy Maříkových. Nejprve žili v Letohradě na Orlici a v roce 1976 se přestěhovali do Verměřovic. Základní školu vychodil v Dolní Čermné a po jejím skončení studoval Střední zemědělskou školu v Litomyšli. V roce 1992 úspěšně absolvoval maturitní zkoušky a přihlásil se na Vysokou školu zemědělskou do Prahy. Po třech letech svá studia ukončil a na podzim 1996 se rozhodl uzavřít svátostné manželství v tomto kostele s Bernadetou Macanovou. Během svého společného života se dočkali radosti z narození svých dvou dětí – Matouše a Bernadety. Pepa krátkou dobu pracoval v Zemědělském družstvu Mistrovice a od roku 1998 byl zaměstnán

v Pohřební službě pana Libora Souška v Ústí nad Orlicí. Poslední služba zemřelým se stala Josefovi nejen zaměstnáním, ale především byla jeho posláním. Svoje povinnosti plnil spolehlivě, s úctou k zemřelým a s láskou k pozůstalým. Měl dar dělat jednotlivé úkony při pohřbu přirozeně, důstojně, a být včas na pravém místě.

Když spolu nahlížíme ve vzpomínkách do Pepova života, vidíme jeho tichou, mírnou, v něčem až neprůbojnou povahu. Ačkoli nebyl vysloveně vůdčím

typem, měl charisma druhé ocenit a v pravou chvíli povzbudit. V mnohém připomíná svého patrona sv. Josefa, především svojí spravedlností, tichostí, pracovitostí a láskou. Podle časových možností se rád sešel se svými přáteli, nebál se zapojit do společenských akcí v obci nebo v práci pro farnost. - A tak jsme mohli často vidět Pepu, jak obsluhoval hosty na lidoveckém plese i jiných společenských akcích, nebo jak pomáhal při opravě čermenské fary... Osvojil si umění žít Boží vůli v přítomném okamžiku. Snažil se dělat v danou chvíli to, co bylo možné, ale přitom nepropadal starostem či nervozitě. Sám jsem se divil, jak si i přes svoji pracovní vytíženost Pepa udělal čas na setkání farnosti a biblickou hodinu. Rád se pustil do řeči s přáteli před kostelem, hrál na basu v čermenské rytmické skupině mládeže, nebo ho bylo možné vidět, jak hraje s klukama na zahradě fotbal. Ještě před 14 dny v sobotu Josef pomáhal při opravě vnější omítky věže poutního kostela na Mariánské Hoře, ačkoli sám potřeboval pracovat na svém domě. Na námitku, že má dost svých starostí a oprav, Pepa jen poznamenal „vždyť je to jenom jednou“. O jeho ochotě a pracovitosti svědčil také jeho zájem o studium katechetického kursu, aby mohl i takto pomáhat ve farnosti s výukou náboženství. Pepa příliš nemluvil, ale byl většinou vždy na pravém místě. Nabízel svoji pomoc tak, jak k němu svědomí a srdce promlouvalo...

(upraveno a zkráceno z pohřební promluvy Otce Pavla Seidla)

DÍKY

Děkuji Vám všem, kteří jste s námi prožívali odchod našeho Pepy k Pánu nad životem a smrtí, kteří jste jej na této cestě vyprovázeli svými modlitbami, obětmi mše svaté, kteří jste nám jakkoli pomohli připravit jeho důstojný odchod: vykopali hrob, připravili kostel, ozdobili místo jeho posledního odpočinku nejrůznějšími krásnými květinami a věnci. Děkuji všem, kteří jste se s ním přišli rozloučit. Zvláště děkuji všem kněžím, kteří téměř okamžitě za něho sloužili mešní obětí. Děkuji kněžím, kteří se zúčastnili smutečního obřadu. Našemu duchovnímu, Otci Pavlovi, děkuji za opravdu krásná slova. Děkuji všem přátelům, kteří mu přišli zahrát. Písničky, které mu zazpívali, to byla skutečně síla. Děkuji také těm, kteří se z jakýchkoli důvodů nemohli zúčastnit a mysleli na něho doma. Děkuji všem, kteří nezapomenou a budou se za něho modlit i v budoucnu.

Když se blížila doba pohřbu, měl jsem opravdu strach, jestli to zvládnu, jestli snad – jako ostatně dost často – neomdlím. Slova Otce Pavla a Vaše síla modliteb mě však úplně uklidnily, takže jsem byl naopak vlastně šťasten.

Pepa se narodil v den narozenin své maminky. Byl to tehdy takový krásný dárek. Zemřel v den, kdy maminka slavila svátek matek. To byl však dárek velmi bolestný. Říkala, že už se nikdy nedokáže z tohoto svátku radovat. Po pohřbu jsme však oba, jeho rodiče, změnili názor. Den jeho odchodu budeme slavit jako den jeho šťastného shledání se svým Pánem.

(JM)

PRAŽSKÉ JEZULÁTKO

Jeho soška je téměř ve všech kostelích. Nejen u nás. Pod jménem „Bambini di Praga“ je Jezulátko ctěno – zvláště ve španělsky mluvících zemích – pravděpodobně víc, než u nás. Mnozí z nás často ani nevědí, kde se v Praze toto zázračné pražské Jezulátko nachází. Je to v kostele Panny Marie Vítězné, v blízkosti dolní stanice lanovky na Petřín.

Voskovou sošku Jezulátka do Prahy přivezla ze Španělska šlechtična Polyksena z Lobkovic r. 1628, tedy v době třicetileté války. Veliké slávy se však Jezulátko dočkalo r. 1655, kdy mu přibyla na hlavičku krásná zlatá koruna.

Domnívám se, že jeho obrovská obliba spočívá v tom, že se nám takto Ježíšek přibližuje v podobě dítěte a přesto Krále světa. Tomuto dítěti jsme schopni mnohem víc otevřít své srdce. Před Jezulátkem poklekají s neobyčejnou úctou i králové a vůbec vládcové světa, tak jako kdysi

v Betlémě. Lidé jej prosí o pomoc snad ve všech svých potřebách. Velmi často jsou tyto prosby splněny a důkazy o zázracích můžeme vidět v podobě destiček díky zavěšených kolem postranního oltáře kostela v Praze, na kterém je Jezulátko umístěno. Oltář je vpravo od hlavního vchodu. Kdo by Jezulátko nehledal, mohl by jej i přehlédnout. Dodneška se sem při návštěvě Prahy přicházejí poklonit Jezulátku králové a prezidenti. Říká se, že komunisté se musili ptát, kde Jezulátko je, protože oficiální návštěvy ze západu se po něm stále sháněly. Řádové sestry, které se o sošku starají, každý týden převlékají Jezulátko jiné šaty. Šaty má Jezulátko jedny krásnější než druhé. Mně se velmi líbí šaty s ornamenty z národního kroje.

Pro Pražské Jezulátko ve Verměřovicích ušila nádherné nové šaty poměrně nedávno mladá paní Rybková, za což jí takto upřímně děkujeme.

(JM)

SLUŽEBNICE PÁNĚ

Ach – jak hluboké mám bratře – kořeny ve zbožnosti,
pravidelně chodím ke stolu Páně ! Pro svátosti.
Co je mi drahé? Inu jenom ctnosti !
Nikdy nechybím na žádné pobožnosti.
Já chci být svatá ! Ne jako ti jiní !
Jež o cestu do nebe se tolik nepřičiní.
Jen jediné je co mě velmi rmoutí,
že z místa mého – nelze kostel celý přehlédnout !
Však dobré místo – když spánek v hlubokém rozjímání mě
přepadne,
Nikdo si mě nevšímá a ani slůvko nečistě o mě nepadne.
Lidé jsou zlí, jen lžou a nadávají !
Jen málo – pramálo na dobré mravy dbají.
Já však jsem jiná a dobře všechno vidím !
Taky se za ty bezbožníky stydím.
Jó – já si všímám – nechoděj ke svátosti !
Takový je třeba - pokárat – velebnosti.
Mně duši čisté – bez poskvrny hříchu,
nejlépe je mi v kostelním tom tichu.
Pak je však konec, už zas choděj lidi !
A člověk přes ně – zas nic neuvidí.
A když nevidím ----- tak co mám dělat? Velebnosti ??!

BABÍ LÉTO – POZVÁNKA DO KINA

„Člověk by měl v osmdesáti letech brát život vážně,“ napomíná paní Emilie (Stella Zázvorková) svého muže Františka (Vlastimil Brodský). Ten však slaví teprve 76. narozeniny a neustálé poznámky své ženy nehodlá brát vážně a dál vyvádí veselé kousky se svým kamarádem Edou (Stanislav Zindulka). Jednání manželského páru stojí v ostrém kontrastu. Zatímco se Emilka vážně a zodpovědně zabývá nezbytnostmi spojenými s posledními věcmi člověka na světě (vyhledává veršiky na parte, šetří peníze na pohřeb...), její manžel, vydávající se za emeritního člena Metropolitní opery, spolu se svým tajemníkem naoko kupuje zámek.

Také další příhody hlavních hrdinů nepřipomínají život běžných českých důchodců, ale barvitá dobrodružství užívajících si bohémů. Zdrojem energie obou pánů je radost z přítomnosti, z právě prožívaných okamžiků a vznikajících situací. Jejich jednání by se někdy dalo označit za bláznivé a nezodpovědné, jejich humor za odzbrojující, černý až bezohledný. Ve skutečnosti se zdá být tento životní postoj víc než čímkoli jiným obranou před vmanipulováním do role pasivních, okolnostmi pouze ovlivňovaných lidí, kterým i nejbližší okolí, v podobě rodinných příslušníků, organizuje život.

Ústřední postavy svými kousky dokazují, že i v pozdním věku je možné nebrat se příliš vážně, s nadhledem překonávat nepřízeň osudu a rozdávat radost. Hravost a Františkova životní filozofie vyniká v několika momentech filmu, kdy má beznadějný, nezaujatý a vyhaslý výraz tváře jednoho z mnoha panelákových sousedů.

Scénář Jiřího Hubače je šitý na míru přirozenému herectví Vlastimila Brodského, kterého zdárně doplňují Stanislav Zindulka (podle některých recenzentů se jedná o jeho nejvýraznější filmovou příležitost), Stella Zázvorková i představitelé vedlejších postav.

Režisér Vladimír Michálek tímto civilně vyprávěným snímkem situovaným do současné reality dokazuje svoji

všestrannost. Důkazem toho je žánrová pestrost jeho předchozích filmů: „Amerika“, drsné válečné drama „Je třeba zabít Sekala“, příběh kněze z doby vládnutí jedné strany „Zapomenuté světlo“ a digitálně nasnímaný „Anděl Exit“ popisující beznaděj života s drogou, které patří mezi české filmy posledního desetiletí ceněné diváky i odbornou veřejností. Také Babí léto patří mezi nejzajímavější a nejčastěji oceňované tuzemské filmy dokončené v loňském roce. Představitelé všech tří hlavních rolí získali letos v březnu ceny Český lev v hereckých kategoriích.

V květnu byl tento film vydán na videokazetách a s mnoha doplňujícími a zajímavými informacemi i na nosičích DVD v distribuční síti Centra českého videa.

(RM)

KRITIZOVAT ANO, ALE S CITEM

Stalo se zřejmě věcí české módy stále NĚCO a NĚKOHO kritizovat. Ne, že by kritika byla něco špatného nebo dokonce neslušného, ale jako vše na světě – i ona má svá pravidla. A pokud se jimi neřídíme, může i dobře míněná kritika zranit a ublížit. To platí všude – při kritice politiky, sousedovy nově osázené zahrady, výkonu žáků ve škole, oblečení té „holky od naproti“ i při kritice „nemožného“ chování našeho životního partnera.

Existují tři zásadní pravidla, jak by taková správná kritika, tedy ta, která není jen planým tlacháním na rohu ulice či u hospodského stolu, a která si klade za cíl věci změnit k lepšímu, měla vypadat.

- Kritizujeme
1. PRAVDIVĚ
 2. SLUŠNĚ
 3. KONKRÉTNĚ

A ještě na něco nesmíme nikdy zapomínat. Součástí kritiky by měla být i přiměřená pochvala a povzbuzení. Tak až Vás letos o prázdninách někdo pořádně naštvě, zkuste mu na místo řízné a jadrné odpovědi pochválit jeho nový sportovní vůz, skvělý účes či bezva plavecký styl.

Tak hodně zdaru a prima léto!

(Mach)

VÝSLEDEK CHARITNÍ SBÍRKY ZE 17. KVĚTNA T. R.

Do charitní sbírky se sešlo tolik věcí, že za dodávkový automobil musel být připojen vleč. Ještě týž den v pátek navečer byla sbírka odvezena do charitního střediska Emauzy v Rychnově nad Kněžnou. Do Emauz byly odvezeny boty, šatstvo, prádlo, ložní prádlo, peřiny, dětské kočárky, kabely, hračky, obývací sedačka, klubka vln a látky.

Nádoby si odebrali manželé Motyčkoví z Jakubovic do své nové domácnosti (vyhořeli). Pro účely misí byly odeslány do Oblastní charity v Pardubicích: brýle a optická skla, školní a kreslící potřeby, drogistické a zdravotnické zboží, bižuterie, sluneční brýle, nitě a knoflíky, známky, pohlednice a peníze – 850,- Kč.

Přes klady, a jistě dobrý úmysl dárců, sděluji několik negativních postřehů:

1. Neustále zdůrazňuji: **Nepleťte si sbírku se sběrem starých hadrů!** Opět se našly oděvy špinavé, páchnoucí, nošením značně opotřebované i potrhávané. Ty byly odneseny do kontejneru. Prosím, věnujte sbírce trochu více času na přebrání a darujte jen věci, které lze ještě použít! Vždyť i příjemci těchto našich darů jsou lidé jako my. Zamyslete se, zda byste se vy do těchto oděvů oblékli? To necht' je měřítkem pro darované šatstvo a boty.
2. Někteří občané nechtou pozorně Poutníka ani Dolnočermenský zpravodaj. Jinak by se nemohlo stát, že se lidé ptají, kdy bude charitní sbírka, ač již vyšel Poutník i DZ. A nadto se stalo, že **věci byly přivezeny již po odvezení sbírce.** Nenechávejte odvoz věcí až na poslední minuty před koncem sbírky, či po ní!
3. Někteří občané v chodbě OÚ **odložili věci již několik dnů před sbírkou.** (Výjimkou byl jeden případ předem ohlášený.) Když jsem přišel 2 hod. před započítáním sbírky, žasl jsem, že boční chodba je téměř plná věcí. Krabice byly naskládány na pytlích a některé pod jejich tíhou praskly. Přebalování věcí přidává pak práci. Nejednou se stalo, že děti věci roztahaly po budově OÚ, dokonce i po dvoře. Respektujte, prosím, čas započítání sbírky a nevozte věci předem!
4. Upozorňuji a prosím, abyste **darované věci předávali v krabicích nebo pytlích igelitových či papírových.** Oděvy zakulené do svrchníků se při manipulaci mohou zašpinit a navíc přidělávají práci s balením do krabic. Sbírkou jsou vždy v květnu, takže je možné si dělat zásoby krabic, nejlépe od banánů.

Skutečně není lehké vše časově stihnout a skloubit dopravu i vykládku ve skladě charity, a to nemluvím o práci s balením, nakládáním a tříděním některých věcí. Bývám na to sám. Letos mi pomohla ochotná paní M. P. Za tu pomoc jí upřímně děkuji.

Prosím ještě jednou o pochopení a respektování výše uvedených připomínek!

Všem, kteří sbírku podpořili, vyslovuji svým jménem i jménem charitního střediska Emauzy v Rychnově n. Kn. Upřímné „**Pán Bůh zaplať za vaše dary, podporu a soucítění s těmi, kteří naši pomoc potřebují!**“

VL. Jansa

RADIO PROGLAS - ZNÁTE NÁS?

Radio Proglas nevysílá reklamy. Svým posluchačům slouží díky jejich darům.

FM vysílání v pásmu VKV II můžete zachytit na většině Moravy a Slezska a v části Čech. Vysíláme přes internet, skrze kabelové rozvody a ze satelitu.

Na našich stránkách <http://www.proglas.cz> se objevují

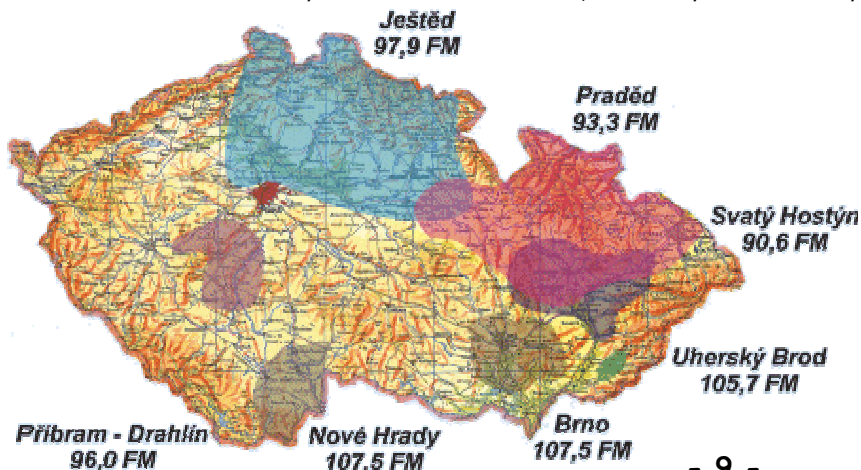
- denně obnovovaná rubrika: novinky
- týdně měněné stránky: hitparáda, soutěž [Proglas](#), týdenní přehled pořadů, detailní popis vysílání klasické hudby
- nepravidelné, ale časté příspěvky do rubrik: hudební aktuality a recenze.

Dále zde najdete seznamy pořadů, vysílací schéma, naše jména a e-mailové adresy, některá vyšlá čísla Zpravodajů, vydané kazety a CD, reportáže z akcí rádia a řadu dalších informací a článků.

Radio Proglas je zachytitelné na polovině území České republiky.

Na mnoha místech je však ke kvalitnímu příjmu zapotřebí mít anténu.

- Vysílání Radia Proglas začalo 8. prosince 1995 na kmitočtu 90,6 MHz z vysílače umístěného na poutním místě Svatý Hostýn výkonem 500 W. Tento vysílač používá vertikální polarizaci - to znamená, že anténu pro dálkový příjem je třeba umístit svisle.
- Od 19. března 1996 vysíláme také na kmitočtu 107,5 MHz ze vysílače Brno-Hády. Vyzářený výkon je 2,8 kW s horizontální polarizací.

- Od 19. března 1997 vysíláme na kmitočtu 93,3 MHz z vysílače na Pradědu. Vyzářený výkon je 20kW s horizontální polarizací.
- Od 20. července 1999 vysíláme na kmitočtu 97,9 MHz z vysílače na Ještědu výkonem 20kW horizontálně.
- Od 30. ledna 2001 vysíláme na kmitočtu 105,7 MHz pro oblast Uherského Brodu výkonem 200W s horizontální polarizací.
- Pro oblast Příbramska funguje od 15. srpna 2001 vykrývací vysílač Drahlín na frekvenci 96,0 MHz o výkonu 400W s vertikální polarizací.
- Od 13. listopadu 2001 vysíláme na kmitočtu 107,5 MHz z vysílače Nové Hradky výkonem 500W s vertikální polarizací.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V červenci 2002 oslaví:

89 let	paní Eugenie Utíkalová	z Dolní Čermné
81 let	pan Josef Trejtnar	z Dolní Čermné
79 let	paní Jarmila Tomanová	z Dolní Čermné
79 let	paní Marta Bednářová	z Dolní Čermné
75 let	pan Bohuslav Pecháček	z Dolní Čermné
86 let	pan Josef Moravec	z Jakubovic
80 let	paní Marta Formánková	z Horní Čermné
89 let	pan Petr Dušek	z Petrovic
81 let	paní Anna Dušková	z Petrovic

V srpnu 2002 oslaví:

84 let	paní Marie Nastoupilová	z Dolní Čermné
78 let	paní Anna Junková	z Dolní Čermné
78 let	pan Otto Cejnar	z Dolní Čermné
75 let	paní Božena Řeháková	z Dolní Čermné
72 let	paní Ludmila Kunertová	z Dolní Čermné
65 let	paní Věra Krobotová	z Dolní Čermné
65 let	paní Milada Klekarová	z Dolní Čermné
60 let	pan František Nastoupil	z Dolní Čermné
60 let	paní Eva Dušková	z Dolní Čermné
50 let	pan Jiří Svoboda	z Dolní Čermné
85 let	paní Filomena Mačátová	z Verměřovic
80 let	pan Jan Marek	z Verměřovic
76 let	paní Anna Marková	z Verměřovic
50 let	paní Marta Marková	z Verměřovic
55 let	pan Václav Mikula	z Petrovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým
srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné
zdraví do dalších let.

Otec Pavel

Byly pokřtěny a staly se členy Kristovy církve:

v Jakubovicích 26.5.2002 Veronika a Zdeňka Kohlový

Rodičům Veroniky a Zdeňky rád blahopřeji a vyprošuji
všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu
jejich dětí.

Otec Pavel

Zlatou svatbu oslaví:

dne 5.července 2002 manželé Marta a Otto Cejnarovi z Dolní Čermné

Další významné výročí společného života oslaví:

dne 20.července 2002 manželé Rudolf a Alžběta Formánkovi z Dolní Čermné

*Oběma manželským párům k jejich nádherným výročím ze srdce blahopřeji,
děkuji za jejich příkladné svědectví manželského života
a vyprošuji jim Boží pomoc a potřebné zdraví do dalších let jejich společného života.*

Otec Pavel

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Červenec 2002				
7.7.	Ne	14. neděle v mezidobí	7.30	Ježkovi 295
			16.00	Pecháčkovi MH
14.7.	Ne	15. neděle v mezidobí	7.30	Vávrovi 270
			16.00	p. Faltusová 128
21.7.	Ne	16. neděle v mezidobí	7.30	Moravcovi 267
			16.00	Pecháčkovi 53
28.7.	Ne	17. neděle v mezidobí	7.30	Plhákovi 277
			16.00	Macháčkovi ml. 55

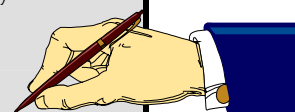
Srpen 2002				
4.8.	Ne	18. neděle v mezidobí	7.30	p. Holečková 281
			16.00	Macháčkovi st.55
11.8.	Ne	19. neděle v mezidobí	7.30	p.Vašíčková 27
			16.00	Klekarovi ml. 292
15.8.	Čt	Nanebevzetí P. Marie	19.00	Nastoupilovi 272
18.8.	Ne	20. neděle v mezidobí	7.30	Klekarovi 292
			16.00	Macháčkovi Z.,M. 55
25.8.	Ne	21. neděle v mezidobí	7.30	p. Havlová 247
			16.00	Jansovi 65

Září 2002				
1.9.	Ne	22. neděle v mezidobí	7.30	Bednářovi 285
			16.00	Hubálkovi 61
8.9.	Ne	23. neděle v mezidobí	7.30	Dostáloví 293
15.9.	Ne	24. neděle v mezidobí	7.30	Řeháčkovi 283
			16.00	Severínovi 342
22.9.	Ne	25. neděle v mezidobí	7.30	Matějkovi 58
			16.00	Venclovi 288
29.9.	Ne	26. neděle v mezidobí	7.30	Filipovi 67
			16.00	Marešovi 271

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Ne 30.6. – 18.00 hod.	Vernisáž výstavy - Krajina vřídlosti – obrazy Hana Sluková V hudební části vystoupí Hana Kroulíková – zpěv, Ing. Jan Zástěra – klávesy Výstava potrvá do 31.8. Po – Pá 9 – 12, 13 – 17 So 9 – 12, 13 – 16 hod. Informační centrum čp. 30 v Jablónném nad Orlicí
So 20.7. – 19.00 hod.	MYSLIVECKÝ TÁBORÁK u myslivecké chaty v Dolní Čermné K tanci a poslechu hraje „Betty“
So 17.8. – 17.00 hod.	ZAHRADNÍ SLAVNOST – v areálu sauny v Dolní Čermné. Hraje Letrando
So 17.8- 20.00 hod.	Pouťová zábava na Ostrově v Letohradě Orlici Hraje Wejvrat
Ne 18.8.– 10.15 hod.	Poutní slavnost v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Letohradě Orlici

PRO DĚTI

Ahoj děti!

Na travnaté pěšince mezi poli vesele poskakuje malý ptáček. Je spokojený, protože právě před chvílí si znamenitě pochutnal. Má radost ze sluníčka, které celý den svítilo a vybarvovalo všechny plody v přírodě. Teď už se ale pomalu kutálí za obzor a jeho paprsky slábnou. Je příjemně teplo a v lehkém vánku se co chvíli zavlní zralé klasy obilí. Maličko to zašustí, ale ne tolik, aby to přehlušilo velké koncertování cvrčků a kobylek.

Takový obrázek asi všichni dobře známe. Patří k létu, prázdninám, k blížícím se žním. Pole odevzdávají svou úrodu. Ze všech zrn, která byla zasetá, možná některá nevzešla, ale většina určitě ano. Dala vyrůst novým rostlinám, novým klasům. Sluníčko pak celé lány obilí pozlatilo a všechny klasy se naplnily zralými zrnky. K tomu, aby se tohle povedlo, byla potřeba ve správný čas vláha, teplo i sluneční svit.

Vy děti můžete představovat ta malá zasetá zrnka a stejně tak jako ona také vy žádáte péči. Dostáváte ji od rodičů, kteří se o vás s láskou starají. Aby z vás vyrostli dobří a poctiví lidé a abyste mohly vydávat užitek jako ty silné zralé klasy.

Zatím jste však ještě děti, rostete, učíte se, přijímáte mnohé od starších. Ale již nyní dovedete zúročovat a vydávat to, co jste dostaly. V každém dobru, v každém dobrém skutku, v upřímné modlitbě, v pomoci bližním....

Teď jsou před vámi prázdniny, a tak se můžete pokusit připravit během těchto dnů krásnou kytici. Jsou v ní klasy obilí, chrpy a také máky. Ty pro vás natrhala sama maková panenka s motýlem Emanuelem. Kytici oživíte tak, že ji vybarvíte. Dobrý skutek a modlitba by mohly představovat vybarvené zrna v klasu, účast na mši sv. červený lístek máku a pomoc rodičům modrý lístek chrpy. Věřím, že po prázdninách budete mít kytici opravdu pestrou. Můžete si ji přinést na první mši sv. pro děti (v září). Kdo chce, může si namalovat předlohu sám podle vlastní fantazie.

(Otazníček)

Pro starší:

Když se řekne jméno Pavel, určitě někoho napadne dodat k tomu jméno Petr. Oba slaví svůj svátek 29. června, tedy na konci školního roku nebo chcete-li na začátku prázdnin.

Svatý Pavel je osobností velice významnou a jeho životní příběh nám může mnoho povědět. Pavel (Saul) se narodil v Tarsu a vychování se mu dostalo v Jeruzalémě. Z počátku to byl veliký odpůrce křesťanů, pronásledoval je a dokonce víme, že se účastnil i kamenování Štěpána. Ovšem tento životní postoj se rázně změnil po události při cestě do Damašku, kdy se Pavel setkal s Ježíšem. Byl oslepen na určitou dobu, po níž došlo nejen k navrácení zraku, ale hlavně k obrácení srdce. Pavel se nechal pokřtít a stal se z něho horlivý šířitel Božího poselství. Po několika letech se vydal i na velice náročné a nebezpečné cesty daleko od domova.

První z nich podnikl s Barnabášem. Vydali se z Antiochie (v Sýrii) lodí na Kypr a pak do Attalie, Pergamu, Antiochie Pisidské, Ikonie, Derbe a Lystry. Druhá cesta o rok později se Silasem vycházela opět z Antiochie, ale po pevnině přes místa, která navštívili při první cestě, až do Troady. Lodí se pak přeplavili do Filip. Pokračovali do Soluně, Beroji, Athén a Korintu. I na třetí cestě zažíval Pavel věznění, útrapy a nebezpečí. Dlouhou dobu strávil v Efesu. Také po návratu do Jeruzaléma byl vězněn, odvolal se a byl poslán k soudu do Říma.

Dalo by se jistě povídat dál, ale my si nyní spíše uvědomíme, že nám Pavel může být vzorem pro nadcházející dny, kdy i my budeme cestovat. Sice asi nikdo z nás nebude v roli hlasatele Božího slova, přesto můžeme nést do světa velké svědectví o tom, že jsme křesťané, a to tím, jak se budeme chovat, mluvit, jednat s bližními.

Ještě malá otázka k zamyšlení. Na území kterých dnešních států leží výše zmíněná místa, která Pavel navštívil?

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Osmisměrka: Eucharistie je **zdrojem a vrcholem celého křesťanského života!**

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

13. neděle v mezidobí
30. června 2002
27. týden / 2002

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

**Duchovní správce upozorňuje, že ve dnech 1. - 3.7.t.r. bude mít dovolenou
a proto nebudou ve farním kostele pravidelné mše svaté.**

- 4. července – čtvrtek** sv. Prokopa, opata
6.45 Dolní Čermná – za Josefa Vašíčka a syna Petra
19.00 Verměřovice – na poděkování Pánu Bohu a P. Marii za ochranu
- 5. července - pátek** Slavnost sv.Cyrila, mnicha a sv.Metoděje, biskupa,
patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
9.00 Verměřovice – za Josefa Ryšavého a rodiče
10.30 Dolní Čermná – zlatá svatba manželů Marty a Otta Cejnarových
19.00 Dolní Čermná – za Ladislava Vacka, Josefa Matějku a rodiče z obojí strany
- 6. července - sobota** první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
7.30 Dolní Čermná – za Cyrila Vránu a celou rodinu
19.00 Petrovice – za Marii Markovou, manžela a vnučku Ludmilu

7. července - neděle – 14. neděle v mezidobí

- Dolní Čermná 7.30 h. – za zemřelé z rodiny Vávrovy, Dvořákovy a Cejnarovy
Verměřovice 9.00 h. – za rodinu Vágnerovu a Pomikálkovu
Mariánská Hora- 16.00 h. – na dobrý úmysl

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 17.00 h. - do 18.55 h., v pátek od 15.30 h. – do 18.25 h.,
v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.
Ve Verměřovicích ve čtvrtek od 16.00 h. – do 18.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	místo
pravidelná návštěva starších				
a nemocných farníků před prvním pátkem	čtvrtek	4. 7.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou eucharistií	pátek	5. 7.	15.00 – 18.30 h.	kostel Dolní Čermná

Myšlenka o významu modlitby od biskupa Otto Dibelia, známého evangelického teologa:

„Jeden sólový pianista řekl: Když necvičím jeden den, poznám to já sám.
Když necvičím dva dny, poznají to moji přátelé.
Když necvičím tři dny, pozná to publikum.
Mně se podobně vede v modlitbě.
Když se nemodlím jeden den, pozná to Bůh.
Když se nemodlím dva dny, cítím to já sám.
Když se nemodlím tři dny, cítí to mé okolí.“

POUTNÍK, ČERVENEC- SRPEN 2002

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je **11. srpna 2002**, Poutník vyjde **1. září 2002**

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: Z. Krátký, T. Macháček, T. Bednář. **Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.**

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59. **Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.**